

Wij zijn niet tevreden met de gezelligheid van het gezin; daar moet een radio bij te pas komen.

Het leven als zodanig, in zijn simpele verschijning bevredigt ons niet; dat leven moet aangekleed en versierd wezen, of wij zeggen: „wat is er aan?”

Tegelijk hebben wij te weinig vertrouwen op God.

Wij zijn zo gewend te denken in de richting van „assurantie”. Wij assureren ons tegen: „ziekte, ongeval, hagelschade, het breken-van-ramen, ziekenhuis-verpleging, studie en uitzet, brand, de dood.”

Nu behoef ik hier niet uiteen te zetten, dat ik geen tegenstander ben van verzekeringen. Alleen hierop wil ik wijzen, dat in al die verzekeringen toch wel een gevaar schuilt; n.l. dit, dat wij, als wij ons nu eens in het een of ander niet verzekerd weten, wij nauwelijks een stap vooruit durven doen.

Wij worden hoe langer hoe meer als kinderen, die zó gewend zijn met vader of moeder op reis te gaan, dat zij straks er tegenop zien om eens een keer alléén te reizen.

Wij hebben verleerd het leven tegemoet te treden, rustende alléén in Gods voorzienige vaderzorg; wij zijn niet rustig, als wij niet kunnen berekenen dat wij in de toekomst het goed zullen hebben.

Wij vragen te veel van het leven, wij vertrouwen te weinig op God.

Dat is, naar het mij toeschijnt, oorzaak, dat zovelen, tegen Gods ordinantie in, zich er door de tijdsomstandigheden toe laten brengen, hun liefde in het hart te smoren en somber en ontevreden hun eenzaam pad te gaan.

Toch is het één zo dwaas als het ander.

O, wat is het dwaas, te menen, dat het levensgeluk ook maar iets te maken heeft met een crapaud of een keurig dressoirtje, met een mooi pak of een vette boterham of een radio.

Het levensgeluk wordt beheerst enkel door die dingen, waaruit het leven zelf is opgebouwd: arbeid, liefde, Godsvrucht. Alle andere dingen zijn alléén in zoverre nodig, als zij dienen tot instandhouding van het leven. Al wat daarboven uitgaat kunnen wij missen, zonder dat ons geluk er ook maar in het minst door zou worden geschaad.

Wie die dingen tevoren had, zal er even moeten worden afgewend; maar dat gaat heel gauw; en daarna zal hij tot de ontdekking komen, dat zijn leven door wat hem eerst een gemis scheen, rijker is geworden, omdat hij zich nu richt op het „leven” zelf en zich niet meer bezig houdt met en opgaat in de entourage.

Onze ouders, die werkten van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, die een karig stukje brood hadden, die op biezen stoelen zaten in een sobere kamer, waren niet minder gelukkig dan wij, die, na een korte arbeidsdag, in een gemakkelijke crapaud

Twee Harten

Op strakgespannen helder water varend
een boot die tussen sterrebeelden zweeft —
dan, aan de oever, lichtjes openklarend,
een lamp die in het water rimpelbeeft, —

twee donk're mensen stil en vreemd-bevangen
door wie het leven zingt als water in het riet —
twee harten opgenomen in het mateloos verlangen,
dit enkel, en iets anders is er niet —

W. Hessels

